

LBRIS | We know
books
Ana Isac

DESTIN DE FEMEIE

//bestseller

Chişinău • Bucureşti

2022

„Și am mai înțeles că iubirea m-a salvat de fiecare dată și m-a ținut vie ca să pot să rezist. Am trăit din iubire, am așteptat tot din iubire, dar și am suferit din cauza iubirii. Dar mai ales, am răsturnat munți din iubirea pentru copiii mei.”

I

1932

Elena se mișcă grăbită prin bucătărie ca să le reușească pe toate, să facă totul cât mai bine și cât mai rapid. Vrea să-l mulțumească pe el, poate așa va rămâne pentru mai multă vreme. Nu știa niciodată când vine și pentru cât timp. Și din cauza asta, este permanent tulburată și în continuă așteptare. Vrea să fie pregătită când va apărea la ușa ei ca să-i ofere confortul și atmosfera care îi plac cel mai tare. A ajuns să-l cunoască foarte bine. Știa ce-i place și ce nu, a înțeles cum trebuie să discute cu el ca să păstreze armonia între ei, știa ce mâncăruri preferă și le pregătea cu dragoste pentru el și nu conta că pentru asta petrecea mult timp prin bucătărie.

Se străduia mereu ca totul să fie făcut perfect, așa cum înțelegea ea perfectul. În casă, fiecare obiect are locul său și este pus exact acolo unde se potrivește cel

mai bine, fiind mutat din loc în loc, până își găsește punctul perfect. Chiar dacă nu sunt multe lucruri prin casă, doar necesarul pentru viață, este confortabilă și oferă o senzație de liniște și căldură. Așa sunt timpurile acum și așa trăiește toată lumea – modest, având doar lucruri simple și utile pentru trai.

Elena locuiește împreună cu mama sa în casa construită de către părinții ei. O căsuță nu prea mare, făcută din chirpici¹, acoperită cu oale roșii și dată cu var.

Înăuntru are două camere largi, cu ferestre mari, care sunt despărțite de o sobă așezată pe mijloc, ce încălzește toată casa. O cameră este folosită ca dormitor, iar cealaltă este bucătăria.

Bucătăria este o încăpere luminoasă, în care mereu miroase minunat și în care Elenei îi place să-și petreacă timpul. În mijlocul camerei stă o masă rotundă din lemn, acoperită cu o față de masă albă, croșetată frumos de către ea, iar în jurul mesei stau patru scaune.

Pe unul dintre scaune stă așezat bărbatul pentru care ea se străduie să facă totul, iar acum, nerăbdătoare și parcă vinovată, că nu a reușit la timp cu bucatele, se grăbește să aranjeze cât mai rapid totul pe masă.

Vlad este un bărbat de 31 de ani. Serios tot timpul, cu mintea ageră și foarte descurcăreț. Egoist când este vorba despre sine sau despre lucrurile pe care și le dorește. Viclean și șmecher atunci când își face parte. Înalt, cu un corp puternic, un corp care muncește mult și de asta s-a dezvoltat așa frumos, cu umerii lați,

¹ Chirpici – lut amestecat cu paie și pus în tipar, unde i se dă forma unor cărămizi care se lasă să se usuce la soare și din ele se fac pereții caselor țărănești.

ce se fac observații prin haina care îi ascunde, părul brunet, dat peste cap și pielea strălucitoare, bronzată.

Este un bărbat pe care n-ai cum să nu-l observi. Chiar dintr-o mulțime de bărbați, iese în evidență cu frumosul său corp și poziția sa mereu dreaptă, care îl face parcă mai înalt decât alții. Are o ținută foarte încrezătoare, chiar mândră, de parcă știe că este mai bun decât alți bărbați.

Este întotdeauna îngrijit, curat și bine îmbrăcat, cu hainele curate și bine alese și cu încălțăminte potrivită. Mereu a contat pentru el cum arată, dar acum trebuie să fie așa îndeosebi, fiindcă a primit un post în *Sovietul Sătesc*². Un post care prevede că mulți muncitori îi execută ordinele, iar asta îl face și mai mândru de sine. Îi place că a devenit un om important în sat și a putut să ajungă atât de sus, iar lumea ascultă de el. L-a ajutat foarte mult ambiția sa. Dacă își dorește ceva, face tot posibilul și nu renunță până nu obține ce și-a propus.

În sfârșit, Elena pune oala cu mâncare pe masă, verifică încă o dată ca totul să fie servit, aranjează mai bine paharele care stau deja pe masă și se așează și ea pe un scaun. Îl servește pe Vlad așa cum știe că-i place cel mai mult. Atentă, încearcă să nu facă mult zgomot, parcă să nu-l deranjeze. Se liniștește când vede că totul este gata și ia paharul plin, umplut între timp de el.

Doar că nu poate să mănânce, acel „nod din piept” o apasă prea mult și nu lasă loc de mâncare. Cu pri-

² Sovietul Sătesc – conducerea administrativă de bază într-un district rural în Uniunea Sovietică.

virea în jos și cu vocea tremurândă își face curaj să vorbească:

— Aș vrea să mai rămâi...

Vlad se oprește cu lingura încă în mână și la fel, cu privirea în jos, de parcă se temeau să se privească direct în ochi, îi răspunde cu o voce foarte sigură și liniștită:

— Am vorbit de multe ori despre aceasta, știi foarte bine că acum nu putem să ne vedem mai mult de atât. Și așa este riscant dacă s-ar afla de relația noastră. Știi că eu te iubesc și doresc să fiu cu tine, dar acum încă nu știu cum să fac asta. Ce să fac?

Ambii au ridicat ochii și s-au privit unul pe altul. Se înțelegeau din priviri și înțelegeau amândoi că fiecare face tot ce poate ca să fie împreună.

Îl privește în ochi, în ochii lui negri, în care se pierdea. Ochii care îi tăiau răsufarea, o făceau să-și uite cuvintele și o țineau legată de el. Pentru acești ochi, era gata de orice. Această privire o făcea să se liniștească și să creadă toate cuvintele acestui bărbat. Și ea credea, fiindcă îl iubea cu toată ființa sa, și-l dorea în viața ei pentru totdeauna.

— Mi-e greu să te văd așa de rar și, când vii, stai foarte puțin, abia reușim să schimbăm o privire. Acum nu știu nici eu ce-i de făcut, dar mă înspăimântă gândul că așa am putea trăi toată viața.

— Elena! zise Vlad cu vocea mai ridicată, dar controlată. Tu ai știut de la început de situația mea și ai spus că nu contează ce o să urmeze sau cu ce o să se sfârșească totul.

— Da, așa am spus, dar atunci...

— Eu fac tot posibilul să fiu cu tine, uneori chiar risc să fiu văzut, mă strădui să ascund cum pot. Și știi că dacă se află, în satul acesta va fi mare rușine pentru amândoi.

— Știi, dar cum să trăim așa mai departe?

— Nu știi, să lăsam timpul să ne arate ce-i de făcut, acum nu pot să fac mai mult. Și nu vreau să mai discutăm despre asta. Și mie mi-e greu...

Chiar dacă nu a terminat de mâncat, Vlad se ridică de la masă și se îndreaptă spre ieșire. Privește prin fereastra de la bucătărie spre porțița din spatele casei și se asigură că nu este nimeni. De obicei, nicio dată nu este nimeni la această porțiță, o folosesc doar Elena și mama ei pentru a putea ieși prin spatele casei. Ducea pe o scurtătură spre sat, trecând printr-o pădurice. Această pădurice este de mare ajutor lui Vlad când vine la casa Elenei, ascunzându-l de ochii lumii.

Se întoarce spre Elena și o cuprinde, o sărută pe frunte, apoi îi zice:

— O să fim împreună chiar dacă Dumnezeu nu vrea acest lucru. O să mă gândesc eu cum vom face asta, stai liniștită că o să fii a mea oricum.

Vlad iese atent pe cărărușa îngustă și dispăre în păduricea umbrată. Este seara târziu și soarele aproape nu mai luminează, asta ajutându-l să dispară în umbră și mai repede. Elena îl privește cum pleacă, este tristă, dar și fericită de la cuvintele auzite. Știe că vor fi împreună și îl crede. O să se întoarcă, pentru că o iubește. Doar că nu știe când, dar nu contează, pentru că ea va fi aici ca să-l aștepte.

Cu toate că nu pot fi împreună, Vlad avea grijă de ea pe ascuns și făcea totul ca să nu-i lipsească nimic. El știe cât de anevoioase sunt vremurile și cât de greu se obțineau bunurile și mai ales banii. Ca să-i facă viața mai ușoară, îi aducea toate cele necesare pentru viață, uneori chiar forțat, fiindcă ea refuză să le primească. De fiecare dată când venea, aducea cu el traista plină cu bunătăți și îi strecura Elenei în buzunar câteva bancnote. Când erau de făcut lucrări prin curte sau prin grădină, trimitea câțiva muncitori, care se subordonau lui, pentru a face munca dificilă. Locuind la sat, era multă muncă grea de făcut. Mai aveau și animale care trebuiau îngrijite, pentru că nu aveai de unde să iei carne și oua, decât dacă nu creșteai singur animale. Mai era și ogorul, pe care creșteau grânele și porumbul și grădina plină de zarzavaturi. Toate necesitau multă muncă. Elena locuia doar cu mama și se simțea lipsa unei mâini de bărbat în gospodărie.

Elena aprecia toate aceste griji și îi plăcea că Vlad se gândește la ea. Doar ea dintotdeauna și-a dorit așa soț, care să știe, fără să o întrebe, de ce are nevoie și să facă totul fără ca ea să-i ceară. Care să conducă gospodăria ca un bărbat. Este obosită de munca grea pe care o făcea doar ea și mama ei de mulți ani, după ce rămăsese fără tată. Acum se simțea bine și în siguranță și pentru asta, era gata să aștepte tot timpul care este necesar, chiar și toata viața, numai ca să fie cu Vlad. Și este gata să ascundă relația lor cât va fi nevoie și să suporte toate zilele și nopțile fără el.

Este frumoasă și foarte tânără.

O fată de 19 ani, care face să bată mai tare inima oricărui bărbat. Atât de gîngășă și plină de viață, că nici nu înțelegi cum, în corpul acesta subțire și ușor, încapе atâta energie și fericire. Părul negru și lung îl portă pe spate, împletit într-o coadă, dar îi place să-l lase des pe spate liber, fiind certată de mama ei că iar umblă nepieptănată.

Este fata care vorbește frumos și știe să poarte o discuție cu oricine: și cu o bătrânică și cu tinerii de seama ei. Are sufletul bun și iertător, iar mama îi zice că este prea bună și din cauza asta va suferi, căci oamenii sunt răi, iar ea este prea răbdătoare. Îi place să muncească și își face treaba cu dragoste. Grădina înflorește din urma ei, casa strălucește de curățenie, iar la pregătirea bucatelor este prima.

În sat, lumea o place și o știu mulți, fiindcă este cuminte și la locul ei. Când este nevoie, merge cu plăcere și ajută pe cineva pe ogor, căci în sat oamenii se cunosc și se ajută unii pe alții.

Întâlnirea cu Vlad a schimbat-o, transformând-o din copila zglobie, mereu zâmbitoare, într-o persoană liniștită și gânditoare. Singură nu știe cum a ajuns în această situație și asta o face să stea tot mai mult pe gânduri. Este atât de îngândurată, că mama ei crede uneori că s-a îmbolnăvit.

Sunt mulți flăcăi gospodari în sat, care mai frumos și mai deștept, care mai bogat, ce doresc s-o cucerească. Cineva chiar a cerut-o de nevastă de la mama ei, însă ea are ochi doar pentru el.

Când o vede vreun flăcău că trece prin sat, lasă toate treburile și aleargă după ea, ca să mai vorbeas-

că cu ea și poate s-o convingă să meargă împreună la șezătoare sau la dans. Dar la șezătoare Elena se duce singură, că este tare iscusită și din mâinile ei ies niște lucruri minunate. Știe să croșeteze cele mai frumoase fețe de masă.

La șezătoare se adună toate fetele de măritat și toți flăcăii din sat. Și aici este locul unde se nasc multe iubiri. Dar ea este deja îndrăgostită de Vlad, cel mai nepotrivit bărbat din sat.

Rămasă în ușa după plecarea lui, este dusă adânc în gândurile sale, că nici nu a observat cum pe aceeași porțiță a intrat mama ei, care venea pe aceeași cărărușă, pe care nu demult a dispărut Vlad.

Le este de ajutor această cărărușă dacă trebuie să ajungă rapid în partea cealaltă de sat și să nu piardă timpul mergând de pe o uliță pe alta. Treceau prin păduricea din spatele casei lor, nu prea deasa, dar sălbatică, care nu era iubită de oamenii din sat, pentru că era plină de trandafirii sălbatici, care erau tare ghimpoși. Și trecând pe acolo, de fiecare dată, te alegeai cu câteva zgârieturi și de aceea oamenii o ocoleau.

Dar Elenei și mamei ei asta le era spre bine, fiindcă păduricea le proteja de oaspeții nedoriti și le oferea un loc unde puteau să meargă în liniște, departe de gălăgia satului. Ele știau bine drumul care ducea spre niște locuri mai înfundate, destul de frumoase și prietenoase.

Aici Elena și-a petrecut multe zile, fiind copilă. Îi plăcea să se plimbe mai ales primăvara, când trandafirii sălbatici înfloreau. Era o imagine magică de culoare roz, iar mirosul te făcea să te afunzi și mai mult

în această magie. Acest miros îi va rămâne toată viața în suflet. Tot aici, Elena s-a întâlnit de multe ori cu Vlad. Era singurul loc ascuns de lume unde puteau stătea liniștiți ore întregi. Vlad a învățat mai greu drumul cum să ajungă în poiana lor, după mai multe încercări. De la început mergea atent și încet și de fiecare dată ajungea zgâriat, iar apoi trecea ușor ținând minte fiecare spin care trebuia ocolit.

Mama intră obosită și negrăbită pe porțiță și în timp ce merge spre casă, reușește să treacă cu privirea toate lucrurile din curte. Vede grădina cu zarzavaturi și observă că au mai crescut puțin față de azi dimineață. Se bucură de roada bogată și vede în mintea ei bucatele preparate din legumele proaspete.

Trece cu ochii peste căsuța lor și oftează la gândul că demult nu a fost reparată. Se gândește că ar trebui de împrăștiat culoarea care s-a stins de atâția ani. Și iar dă cu ochii de acel colț de acoperiș care trebuie îndreptat de mai mulți ani. Apoi ajunge la ușa în care stă rezemată fiica ei și care tare mai scârțâie când o deschizi.

A avut un soț iubitor, care toată viața s-a dăruit ei și familiei lor. Și-a iubit fiica și poate mai puteau să aibă copii dacă nu-l lua Dumnezeu. Elena a învățat de la tatăl ei cum este un soț care își iubește soția. A văzut grija ce i-o purta mamei sale și anume așa soț își dorea și ea acum. Și visa că în viața ei o să existe așa iubire mare și adevărată ca a părinților ei.

Înainte să intre în casă, mama avea obiceiul să se așeze pe scara de la prispa casei, să se odihnească după o zi grea de muncă și să se mai gândească la